

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **PATRIOT, spol. s r. o.**, Tuřanka 92, Brno, zastoupené advokátem Mgr. Markem Šimkou, Moravské náměstí 13, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 14. 7. 2025, čj. ÚOHS-25643/2025/162, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 8. 2025, čj. 62 Af 18/2025-128,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se vrací zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč, který bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Šimky, advokáta.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala k žalovanému návrh na uložení zákazu plnění dohody o narovnání podle § 254 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (*zákon o zadávání veřejných zakázek*), kterou statutární město Opava (*zadavatel*) uzavřelo s AŽD Praha, s. r. o. (*dodavatel*), a to v souvislosti s dříve zadanou veřejnou zakázkou „Opava – telematika.“

[2] Žalovaný návrhu vyhověl a výrokem I plnění dohody zakázal a výrokem II nevykloučil odkladný účinek žaloby. Žalobkyně následně napadla výrok II rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně. Na návrh žalobkyně pak krajský soud uložil předběžné

opatření spočívající v zákazu plnit dohodu o narovnání do doby rozhodnutí soudu ve věci samé. Předseda žalovaného však v mezidobí rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil v celém rozsahu a věc vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud proto žalobu ve věci vedené pod sp. zn. 62 Af 10/2025 odmítl pro odpadnutí předmětu řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Skončením řízení pozbylo účinků rovněž předběžné opatření.

[3] V nyní posuzované věci podala žalobkyně žalobu proti rozhodnutí předsedy žalovaného, kterou krajský soud pro nepřipustnost odmítl.

2. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (*stěžovatelka*) usnesení krajského soudu napadá z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem.

[5] Stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně posoudil žalobu jako nepřipustnou ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť nezohlednil skutečnost, že přestože se napadeným rozhodnutím předsedy žalovaného věc vrací správnímu orgánu I. stupně, fakticky se jedná o konečné rozhodnutí ve věci. V důsledku zrušení rozhodnutí žalovaného totiž zadavateli a dodavateli nebrání nic v tom, aby plnili podle dohody o narovnání, čímž současně hrozí, že bude zmařen účel správního řízení, a tedy i procesní ochrana stěžovatelky.

[6] Stěžovatelka uvádí, že rozhodnutím předsedy žalovaného byla určena práva stran tak, že stěžovatelka bude se svou procesní obranou neúspěšná, neboť zadavatel s dodavatelem dokončí plnění podle dohody o narovnání navzdory její nezákonnosti. Stěžovatelka proto odkazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2023, čj. 3 As 13/2021-51, z něhož se podává, že ve výjimečných případech je žaloba proti zrušujícím rozhodnutím druhostupňového orgánu přípustná. V nyní posuzované věci bylo nezákonným rozhodnutím předsedy žalovaného zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které vedlo k odmítnutí žaloby krajským soudem, v jehož důsledku pozbylo účinky též předběžné opatření, které bránilo zadavateli a dodavateli plnit na základě dohody o narovnání. Přestože tedy může žalovaný znovu rozhodovat o nezákonnosti dohody o narovnání, zadavateli a dodavateli nic nebrání dohodu o narovnání splnit, čímž odpadne samotný předmět správního řízení. Proto má stěžovatelka za to, že rozhodnutí předsedy žalovaného fakticky představuje konečné rozhodnutí ve věci a žaloba proti tomuto rozhodnutí by tak měla být přípustná.

[7] Žalovaný považuje rozhodnutí krajského soudu za souladné se zákonem. Přípustnost žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se odvíjí od toho, zda napadené rozhodnutí zakládá, mění, ruší či závazně určuje práva nebo povinnosti. Stěžovatelka ale v žalobě ani v kasační stížnosti neoznačila žádné takové právo či povinnost – pouze namítá, že strany dohody o narovnání mohou přistoupit k jejímu plnění. Žalovaný ale připomíná, že dokud rozhodnutí prvostupňového orgánu nenabude právní moci, nelze plnění dohody označit za nezákonné. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením, že nyní posuzovaná věc představuje výjimečnou situaci ve smyslu rozsudku NSS ze dne 28. 4. 2023, čj. 3 As 13/2021-51, neboť v tomto rozsudku NSS dovedl přípustnost žaloby pouze pro rozhodnutí vydaná v přezkumném řízení a rozhodnutí vydaná v obnoveném řízení.

3. Vlastní posouzení věci

pokračování

[8] NSS předesílá, že v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení o odmítnutí žaloby přichází v úvahu z povahy věci pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá též případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004-98, ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 24/2004-49, ze dne 23. 11. 2016, čj. 1 As 227/2016-54, nebo ze dne 31. 8. 2015, čj. 4 As 137/2015-46).

[9] Stěžovatelka však namítá pouze pochybení krajského soudu co do nesprávného posouzení povahy rozhodnutí předsedy žalovaného, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Stěžovatelka má totiž za to, že tímto rozhodnutím byla fakticky určena práva stran, neboť se v důsledku možného splnění dohody o narovnání ve skutečnosti jedná o konečné rozhodnutí ve věci.

[10] Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. platí, že kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Z ustálené judikatury NSS současně vyplývá, že rozhodnutí odvolacího orgánu vydané podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, kterým se odvoláním napadené rozhodnutí (nebo jeho část) ruší a věc se vrací k novému projednání správnímu orgánu I. stupně, v zásadě nemůže být rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Takové rozhodnutí totiž nezasahuje do hmotněprávní sféry adresátů, neboť není rozhodnutím konečným (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2008, čj. 2 As 37/2007-111, ze dne 19. 1. 2011, čj. 3 As 16/2010-69, ze dne 2. 4. 2025, čj. 6 As 269/2024-24).

[11] Podle § 70 písm. a) s. ř. s. dále platí, že ze soudního přezkumu jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, čj. 1 As 51/2017-28).

[12] Krajský soud proto správně vyhodnotil, že napadeným rozhodnutím předsedy žalovaného nebylo zasaženo do hmotněprávního postavení adresátů, neboť se nejedná o konečné rozhodnutí ve věci. Napadeným rozhodnutím bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu byla vrácena k novému projednání. Rozhodnutí předsedy žalovaného tak nemění nic na veřejných subjektivních právech stěžovatelky; žádné právo ani povinnost jí nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje.

[13] NSS neshledal ani to, že by se na stěžovatelku uplatnila některá ze specifických judikaturou uznávaných výjimek z přezkumu rozhodnutí. Nyní posuzovaná věc neupravuje situaci, kdy by bylo stěžovatelce nutné poskytnout ochranu proti obstrukcím či libovůli v postupu správních orgánů (k tomu např. rozsudek ze dne 8. 11. 2007, č. j. 9 As 49/2007-44), nebo by se jednalo o výjimku týkající se svobodného přístupu k informacím, v rámci které správní soud disponuje pravomocí nařít povinnému subjektu, aby žadateli informaci poskytl (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, č. 3834/2019 Sb. NSS). Specifickou situaci ve vztahu ke svobodnému přístupu k informacím ostatně upravuje též rozsudek ze dne 28. 4. 2023, čj. 3 As 13/2021-51, na který se stěžovatelka v kasační stížnosti odkazuje. Ten však na nyní posuzovanou věc zjevně nedopadá.

4. Závěr

[14] Stěžovatelka ke kasační stížnosti připojila návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížností, resp. návrh na vydání předběžného opatření. Zdejší soud však samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku ani o návrhu na uložení předběžného opatření nerozhodoval, neboť rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání nutných podkladů pro rozhodnutí a současně ve lhůtě 30 dnů od okamžiku, kdy byly splněny podmínky přípustnosti kasační stížnosti (§ 106 s. ř. s.), tedy od zaplacení soudního poplatku, a věc rozhodl přednostně (§ 56 s. ř. s.).

[15] NSS konstatuje, že krajský soud žalobu odmítl v souladu se zákonnou úpravou a ustálenou judikaturou. Proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v posuzované věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. NSS zároveň rozhodl o vrácení již uhrazeného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč, neboť o odkladném účinku nebylo z právě uvedených důvodů samostatně rozhodováno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. září 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu